

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont

Cap de Redacció

Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Angel Madrà (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Colleldemont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Bianes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

L'OTAN de sempre

La reunió de caps d'estat i de govern dels països membres de l'OTAN que ha tingut lloc a Brussel·les ha servit entre altres coses per contradir una mica aquells que afirmen que l'actual correlació de forces a Europa té poc a veure amb la que es derivà dels acords de Jalta, a la fi de la Segona Guerra Mundial. La reunió de Brussel·les, des de les seves motivacions fins a les seves conclusions, ha tingut un cert perfum antic, llevat —en certa manera— d'aquell aspecte dels acords finals que fa referència a les relacions amb els països de l'Est.

Un dels motius de la reunió va ser de caire clarament ideològic: la manera de trobar una resposta a la nova imatge que, en els diversos camps, inclòs el militar, està propiciant la URSS de Gorbàtxov. Allò que s'ha remarcat més en els acords finals ha estat, però, el tema de l'equilibri armamentístic entre els dos blocs. Després dels acords de reducció d'armament nuclear, que es signaren l'any passat, al més gran nivell, entre els dos blocs, quedava latent el problema de la nova preponderància de l'armament convencional. De fa molts anys que les forces del pacte de Varsovia superen les de l'OTAN en armament convencional, aquest és un fet comprovat. Aleshores, un dels objectius principals de la cimera de Brussel·les era afrontar aquesta situació i apuntar les maneres de contrarestar-la. No és estrany, doncs, que l'acord final de la reunió parli de «posar al dia on sigui necessari» les armes nuclears i convencionals de l'Aliança.

La reunió, doncs, ha estat important per les seves conclusions, però també perquè ha revelat una vegada més la immobilitat i la manca de canvis en la ideologia militar i geopolítica europea.

Els Estats Units han volgut fer ostensible que el seu paper de Gran Germà en relació amb Europa no ha variat. L'equilibri del terror ha estat una altra vegada l'única base teòrica per afrontar un disseny de política militar amb vista a l'Est; s'ha tornat a parlar, cosa que ja no és nova als darrers anys, de cooperar amb l'Est, «sempre que sigui mútuament avantatjós». Els conceptes de l'OTAN, tot i alguns míssils de menys, són invariables.

XUCLAMEL

Al senyor Cándido Velázquez, president de Tabacalera, que ha recomanat als fumadors que practiquin el seu vici amb moderació. Això d'aquest senyor és ballar a la corda fluixa, perquè si d'una banda ha de procurar per la prosperitat de l'empresa que dirigeix, de l'altra recomana que gastin el seu producte amb moderació atenent sens dubte la perillositat del que comercialitza el senyor Velázquez.

MARXÍVOL

Als responsables que s'hagin abocat terres en un indret on no es podia fer als aiguamolls de País. El grup de Defensa dels Aiguamolls del Baix Empordà ha denunciat al jutjat de la Bisbal l'ajuntament i la propietària dels terrenys on s'han abocat les terres, apuntant cap uns responsables que, de ben segur, però, no són sols.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

De mites

26 de febrer, divendres.

Lectura a classe: les **Geòrgiques** de Virgili, una composició en vers, didàctica, sobre la vida al camp. Al llibre IV, dedicat a l'apicultura, un poema amb argument propi dins l'obra. Un poema poc extens, alhora etiològic i èpic. Èpic per la seva estructura i etiològic perquè explica les causes i l'origen d'un ús màgic, en aquesta ocasió una llegenda que arribà amb èxit fins al Renaixement. La nimfa Cirene mostra al seu fill Aristeu, apicultor que ha perdut les seves abelles per un càstig diví, com aconseguir nous eixams. Aristeu sacrifica quatre vedells i quatre vedelles en altres tants altars; després de nou dies les víctimes a l'aire lliure per les entranyes d'aquells bous podrien-se, bullien les abelles i brunzien per l'interstici angost de les costelles, i s'aixecaven en immensos núvols, i al cap cimbal d'un arbre repenjaven, en les brancades, que es vincaven lentès, un viu raim bullent de brunzidissa

segons la poètica traducció que en fa Mn. Llorenç Riber, el qual dedicà també un capítol bellíssim de la seva obra **La minyonia d'un infant orat** a un eixam d'abelles que era «com un nuvolet d'or o com una flama sonora».

27 de febrer, dissabte.

Vida domèstica accidentada: les màquines s'entesten a no funcionar, i no puc resoldre el desastre invocant els déus de l'Olimp, com féu Aristeu. Els déus de les màquines són menys sensibles a súpliques i a usos màgics.

28 de febrer, diumenge.

Mitológicas. Nova secció de Juan Benet a **El País** del diumenge. Tres quartes parts de l'article estan dedicades a recrear un episodi de la mitologia greco-romana. Jo ja en tenia prou. Em molesta la comparació dels meus déus (i sobretot mites mitificats), amb personatges de carn i ossos de l'Espanya contemporània. Alhora que em resulta ben estrany d'imaginar-me Felipe González, Hernández Mancha i Julio Anguita com els Titans de les lluites divines. Potser aquí rau el mèrit de l'article, a voler empetitir les personalitats dels comparats al costat dels déus de la mitologia, o viceversa, a voler desmitificar el mite.

29 de febrer, dilluns.

A una emissora de ràdio de Barcelona, al migdia, entrevisten uns «grafitistes» que «grafiten» uns «grafitis». Ves per on el **Diccionari de la llengua catalana** haurà d'incloure ben aviat en les seves pàgines aquest nou lèxic per a indicar una nova forma d'art. Per uns moments vaig pensar que els entrevistats eren els barrufets que havien deixat de barrafar i que ara es dedicaven a «grafitar». Després va resultar que els nois ocupaven el seu temps a pintar murals acolorits sobre les parets grises de fàbriques i tanques urbanes diverses. Ni tan sols utilitzaven el grafit com els pompeians que sàviament escrivien sobre una de les seves parets: admiror, paries, te non cecidisse ruinis, qui tot scriptorum taedia sustineas.

Julio Anguita.

O el que és el mateix, o quasi: m'admiro, paret, que no caiguis enrunada, tu que suportes tants escrits tediosos dels que t'escriuen.

1 de febrer, dimarts.

El cavall de la segona porta dels estables té el cap recalcat damunt del muntant, com sempre. I com sempre, indiferent i impassible al trànsit de la carretera, el seu cap negre amb una franja blanca des del mig de les orelles fins a la boca i amb un morro rosat, està girat del cantó del mar, de dia, quan pren el sol i l'aire, i respira una breu llibertat. Al vespre amb el llum encès només pot contemplar les quatre parets del seu limitat recinte. El món s'ha quedat a fora.

2 de febrer, dimecres.

El disseny també ha arribat a les invitacions en forma de targetó que envia la Diputació de Girona. Ara utilitzen colors diversos per a les cartolines que combinen amb altres colors del text escrit. I fins varien la maquetació. Ara, cada vegada que obres un sobre del President de la Diputació és com si obrissis un sobre-sorpresa. Però jo enyoro aquells targetons de cartolina de color pergami, el text escrit amb una tinta sèpia o amarranoda i en una impecable lletra anglesa o cursiva rodona, sempre iguals, sempre tan refinats! I és que, com dirien els clàssics, tot canvia i res no mor.

LA GIRA

J.N. Santaèulària

Després del debat

Espanya ha entrat a Europa; i Europa, és clar, ha entrat al Congrés dels Diputats.

Potser ens n'hauríem de congratular. Però és ben bé que el poble no està mai content. Abans deia que no confiava en els polítics perquè sempre s'estaven barallant. Ara diu, segons les enquestes, que són uns personatges mediocres i avorrits que ja no gosen ni discrepar.

Però discrepar no és tan fàcil com sembla. Perquè resulta que el govern que en diuen socialista pot oferir uns resultats positius incontestables en algunes àrees clau, especialment en la lluita contra el terrorisme, la política exterior i la situació econòmica. És veritat que en aquests resultats hi han influït molts factors externs a l'acció de govern, però no podem negar que la seva gestió ha estat, en general, eficaç. I

això, la majoria de líders ho van haver de reconèixer.

Davant d'aquest panorama, les crítiques dels opositors, fetes amb poca convicció, gairebé protocol·làries, es van limitar a aquells mals endèmics de l'estat que tothom sap perfectament que no hi ha cap partit capaç de resoldre: l'administració, la sanitat, la justícia, etc.

La conclusió, vist el debat, és que hi ha González per anys. Enraona bé, no governa malament, la conjuntura li és favorable i, a més, no té alternativa contrària. Els que voldrien ser-ho s'han quedat sense programa perquè el PSOE, simplement, se n'ha apropiat. Ara governa amb el nom de socialista, però amb un programa de centre-dreta.

Així, qui li pot plantar cara?